

Anne Linnet – Tusen bitar, Enligt Björn Afzelius version

Tonart och ackord

Björn Afzelius version av **Tusen bitar** går i **G-dur**. Låten innehåller de vanligaste ackorden i tonarten:

G, C, D och E-moll

Dessutom förekommer snedstrecksackordet **G/B**, som uttalas *G med B i basen*. Greppet är detsamma som ett vanligt G, men den sjätte strängen ska inte spelas. Vid slagkomp börjar du därför på femte strängen, och vid plockkomp spelar tummen på femte strängen i stället för den sjätte.

Låtens form

Låten har en enkel och effektiv uppbyggnad:

Intro – vers – brygga – refräng – vers – brygga – refräng – final

En **brygga** är en del som förbinder versen med refrängen. Den bygger upp spänning och skapar en förväntan inför refrängen.

Låten består alltså av två större delar med samma form:

Vers – brygga – refräng

Ackordföljderna skiljer sig något mellan de båda gångerna, men uppbyggnaden är densamma.

Enkelt backbeat-komp

Låten kan kompas med ett lugnt och mjukt **backbeat-komp**. Växla mellan ett slag på bassträngarna och ett slag på diskantsträngarna:

Bas – diskant – bas – diskant

Betoningen hamnar då naturligt på taktslag **två och fyra**:

1 – 2 – 3 – 4

Det ligger oftast två ackord i varje takt. Det första ackordet spelas då på slag ett och två och det andra på slag tre och fyra.

Anpassa basslaget efter ackordet:

- **G och E-moll:** spela på de tre bassträngarna.
- **C och G/B:** undvik den sjätte strängen.
- **D:** börja på den fjärde strängen.

Det viktigaste är inte att alltid träffa exakt rätt bassträng. Försök framför allt att hålla pulsen och låta kompet fortsätta att leva.

Två snabba slag före ackordbytet

Kompet kan göras mer levande genom att ibland lägga till två snabba slag precis före ett ackordbyte:

Ner – upp

Spela slagen främst på diskantsträngarna och använd samtidigt rörelsen till att byta ackord. De två slagen är sextondelar och kan användas som en extra skjuts i kompet.

De behöver inte spelas inför varje ackordbyte. Ofta blir det mer uttrycksfullt att använda dem bara på utvalda ställen.

Basgång mellan G och E-moll

När **G följs av E-moll** kan ackorden bindas samman med tonen **Fiss** i basen.

Spela först basslaget på G. I stället för det vanliga slaget på diskantsträngarna spelar du sedan tonen Fiss på den sjätte strängens andra band. Därefter går du vidare till E-moll:

G – Fiss – E-moll

Spela Fiss med ett vanligt nedslag, nästan som om du slog an ett helt ackord. Basgången kan användas varje gång G följs av E-moll och fungerar både i slagkomp och plockkomp.

Plockkomp

För att skapa variation kan du använda ett enkelt plockkomp i **introt, den första versen och den första bryggan**.

Placera högerhandens fingrar så här:

- **i-fingret** på sträng tre
- **m-fingret** på sträng två
- **a-fingret** på sträng ett
- **tummen** spelar bassträngarna

Plockmönstret är:

Bas – sträng 3 – sträng 2 och 1 tillsammans – sträng 3

Mönstret motsvarar en halv takt och spelas därför två gånger i en hel takt.

Basgången mellan G och E-moll kan också användas i plockkompet. Spela då först bas och diskantsträngar på G, därefter Fiss och diskantsträngarna, och fortsätt sedan till E-moll.

Skapa ett lyft i refrängen

Ett fint sätt att bygga upp låten är att spela plockkomp i introt, den första versen och bryggan. När refrängen börjar går du över till slagkomp.

Bytet från plockkomp till slagkomp skapar ett naturligt lyft och gör att refrängen känns större och starkare.

Öva steg för steg

Börja med att spela hela låten med det enkla backbeat-kompet. Lägg därefter till:

1. Två snabba slag före vissa ackordbyten.
2. Basgången **G–Fiss–E-moll**.
3. Plockkomp i början av låten.
4. Övergång till slagkomp när refrängen börjar.

Öva ett moment i taget och fokusera framför allt på att hålla en jämn puls genom hela låten.

